

figer dette; men det er blot for at vise, at ikke Alting er gjort med, naar det udhæves, hvad der kunde tale for en Idee, som at gøre Pensionsberettigelsen fast for Børnene, som man har gjort den for Enken, medens man stiller sig paa et ganske nyt Standpunkt. Jeg troer at have gjort opmærksom paa, at den ærede Ordfører igaar, og ikke blot igaar, men ogsaa under den hele foreløbige Forhandling, er gaaet ud fra det Princip, at man ikke skulde gøre Pensionen til en egentlig Forsørgelse; han sagde, at man skulde ikke hæfte Blikket paa Forsørgelsesideen; thi saa var der mange Hensyn at tage — dengang vilde han have Pensionen betragtet snart som en Opsparing, snart som en Livrente — men nu med Hensyn til Børnene vil han have det anderledes. Jeg troer imidlertid, at det er urigtigt; jeg troer, at den Fader, som efterlader sig et Par Børn, og efterlader dem maaskee 10000 eller 20000 Rbd. — thi i Embedsstanden samler man ikke de store Formuer, som mange af de Herrer undertiden maae have drømt om, naar de ere fremkomne med enkelte Paaastande, men man kan dog maaskee undertiden efterlade sine Børn, selv naar man ikke har arvet sin Formue, en eller anden tarvelig Formue — jeg troer ikke, siger jeg, at Staten skulde give denne Embedsmands Børn, naar Faderen maaskee har efterladt sig 10 a 20000 Rbd., hvert 50 Rbd. aarlig, og at den derimod, naar en anden Embedsmand dør, som efterlader 6 a 8 Børn, som alle ere under 18 Aar gamle, og Enken ikke faaer nogen høj Pension, dog ikke skulde kunne give hvert af dem mere end $\frac{1}{6}$ af hendes Pension, hvilket kunde være meget mindre end 50 Rbd. til hvert, det finder jeg at være ubilligt. Jeg troer, at man rolig kan overlade det til Regjeringen i de Tilfælde, hvor virkelig Billighed taler derfor, at give Børnene en Understøttelse af ind-

til 50 Rbd. til hvert. Naar isvrigt den ærede Ordfører har talt om en Deling af, hvad der skal udredes til Enkerne, saa at den ene halve Deel blev Enkepension, og den anden halve Deel Børnepension, det vil sige taget i det Store, eller med Hensyn til det hele Beløb, der uddeles i eet Aar, saa troer jeg ikke, at det er praktisk rigtigt, at gaae ud fra en saadan supponeret Beregning. Man kan ikke med nogen, jeg vil ikke sige Visshed, thi det kan jeg ikke antage, at den ærede Ordfører har meent, men man kan ikke engang med nogen Sandsynlighed beregne, hvorledes det vil stille sig, om der vil være flere eller færre Enker med flere eller færre Børn i eet Aar, der skulle have Pension.

Ordføeren: Den ærede Rigsdagsmand, som nys satte sig, har aabenbart været særdeles misfornøiet med Udvalget, og han kan maaskee have sine Grunde dertil; men den Breidelse synes jeg dog han i alt Fald ikke skulle stille saa stærkt frem imod os, at vi havde hentet vore Motiver fra saa mange Steder og anvendt snart det ene Princip snart det andet. Det forekommer mig nemlig, at den ærede Rigsdagsmand undertiden har gjort sig skyldig i det samme, f. Ex. naar han har brugt den standsmæssige Underholdning for at forsvare Embedsgageringen (Latter); men hvad specielt det foreliggende Tilfælde angaaer, kan jeg ikke nægte, at det synes mig, at han gjør Uret i at beskylde Udvalget for Inconsequents; thi saaledes som det staaer i Udkastet, skal Børneforsørgelsen jo netop være en aldeles reen Forsørgelse, og, naar Udvalget altsaa foreslaaer at gjøre det mere fast, at trække det mere ind under en almindelig Regel, saa gjør man dog aabenbart i det Mindste et Skridt henimod det, som Udkastet erkender for det Rigtige med Hensyn til Embedsmændene.